

HISTÒRIES i AVENTURES

d'UNA

EXCURSIÓ

ÚNICA

Escrit i il·lustrat pels alumnes

de 5è del Col·legi San Jaume

5è SJ

EDITORIAL SJ

HISTÒRIES i AVENTURES d'UNA EXCURSIÓ ÚNICA

MUSEU
OLIMPIC

Escrit i il·lustrat pels alumnes de 5è del Col·legi San Jaime

EDITORIAL SJ

HISTÒRIES I AVENTURES D'UNA EXCURSIÓ ÚNICA

Tot va començar el 12 de març de 2021.

Els nens i nenes de 5è del Col·legi San Jaime estaven molt il·lusionats perquè per fi podien anar d'excursió, després d'un llarg confinament sense sortides. El lloc escollit va ser el magnífic Museu Olímpic i de l'Esport de Barcelona, situat a la muntanya de Montjuïc.

I així comença la nostra història...

Quan vam arribar ens estava esperant en David, el nostre monitor, i com teníem moltíssima gana li vam demanar que

ens deixés esmorzar, i així va ser ... tot seguint les mesures de seguretat: rentat de mans, distància i menjar a l'aire lliure. Acabats, ens va portar fins a la porta de l'Estadi de Montjuïc a on ens va explicar moltes històries de la creació de l'estadi i el per què es diu la muntanya Montjuïc. Una vegada acabada l'activitat, va arribar el moment que tan esperàvem, entrar al Museu!

Vam entrar, ens vam desinfectar les mans, vam deixar les motxilles a una enorme caixa que hi havia a l'entrada i ens fan endinsar, i ja ens va semblar un lloc misteriós, ja que estàvem sols amb el monitor i no hi havia gaire llum.

La visita al Museu ens va semblar molt interessant, ja que hi havia molts objectes d'esportistes coneguts del món sencer i de la història de l'esport, però ja vam començar a sentir una presència estranya, però ningú li va donar importància ja que aquest sentiment va ser individual i no el vam compartir. Acabada la visita

vam fer unes activitats esportives en el mateix museu, de salt i de córrer, i vam veure un reportatge de la ciutat de Barcelona esportiva.

Ja era al voltant de les 13h. i tornàvem a tenir gana (qui diria que nos ens donen de menjar a casa...). El profe Jordi es va avançar per fer una ullada a una esplanada a on hi havia un bosc a on teníem pensat anar a dinar i jugar, per veure si hi havia alguna altra escola o el teníem disponible només per nosaltres. Estàvem de sort! Com era tan d'hora no hi havia ningú, i cap allà que vam anar.

En arribar, ens vam repartir per una esplanada i vam començar a preparar el pícnic, però en aquesta ocasió era ben diferent a d'altres excursions, ja que no podíem menjar junts ni compartir patates (amb el que ens agrada això a nosaltres...).

No van passar ni quinze minuts que ja ens ho havíem cruspit tot i teníem ganes d'anar a investigar aquell bosc que estava tan a prop nostre, i que semblava una mica misteriós, ja que hi havia un cementiri al costat i més llocs d'interès per nosaltres ... Vam demanar permís per jugar per la zona, i ens ho van concedir, però com ens van deixar poc temps, ens vam haver de repartir en cinc grups.

Aquesta era l'excusa que vam posar als mestres, ja que el veritable motiu era que volíem anar a investigar!!!

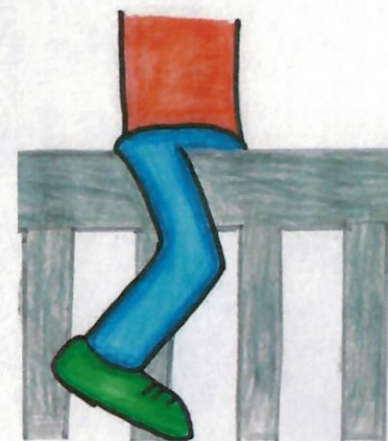
I aquí comencen les nostres **històries paral·leles!!!**

El primer grup, format per la Daniela, l'Ariadna, l'Adriana, en Roger i la Isabella van fer que estaven jugant amb la pilota i que sense voler la pilota s'allunyava i queia a prop de la porta del cementiri. Van demanar permís per anar-la a buscar, permís concedit. Tranquil·lament

s'anaven apropant fins que es van girar, van veure que els profes no els veien i van entrar al cementiri ràpidament.

Només en entrar, van tornar a sentir la presència estranya d'un ens, però en aquesta ocasió no era una simple sensació, sinó que hi havia un home amb els ulls vermells escalant la tanca.

Llavors, van sortir corrents i es van endinsar en el bosc. Aquell home misteriós en quant va veure que fugien va començar a perseguir-los, però amb quin propòsit? El grup estava atemorit.

En aquell moment, continuaven corrents sense saber a on anàvem, només volíem fugir d'aquella estranya criatura. I de cop, van veure passar la pilota per sobre

dels seus caps, això només podia ser ... que l'home dels ulls vermells l'hagués xutat, ja que s'havia quedat al cementiri, i segur que l'havia xutat ell.

El grup, seguia corrents fins a topar-se en el seu camí amb la seva pilota que tenia unes marques d'urpes i una mica de sang, amb tanta força havia xutat el noi dels ulls vermells? No s'havien què fer,

si agafar-la o no, i si contenia algun virus?, ... els hi van sorgir tants dubtes que van decidir deixar la pilota, no agafar-la, i continuar corrents fins aconseguir despistar aquell home

misteriosos. Una mica més tranquils, i ja caminant pel bosc, s'els hi va caure al davant seu unes branques d'un arbre, afortunadament no els hi va passar res.

No sabien a on estaven, però ells continuaven caminant i caminant, sentint sorolls molt estranys i grups de coloms molt espantats i voltejant. Segur que l'home estava a prop, però encara que estiguessin cansats no podien descansar ni cinc minuts. De cop, van sentir diferents veus que deien els seus noms. Era ja fosc, i a la llunyania van veure una claror, van seguir aquella llum i venia de les llanternes dels mestres que els estaven buscant.

La reganyina que els va tocar sentir ... va ser impressionant, mai havien vist tan enfadats a la senyo Rebeca, la senyo Cristina i al profe Jordi, però entenien el motiu i que estaven molt preocupats per ells ja que no els trobaven.

Finalment, el grup dels cinc amics va poder descansar aquella nit amb la seva família, i contents perquè havien aconseguit alliberar-se d'aquell home misteriós, però quedaven encara moltes incògnites sense resoldre...

Un altre grup, format per la Neus, la Sayra, la Melanie, l'Edwin i la Lairet van decidir també

anar a inspeccionar al cementiri, creuant el bosc que hi havia al costat d'on van dinar. I com els components de l'altre grup, ells també van demanar permís per apropar-se al bosc, amb la meravellosa excusa de que volien agafar flors i fulles per dissecar-les i fer així un àlbum.

I així ho van fer, anaven pel bosc i van

començar a veure coses estranyes, com que les fulles,
flors, arbres, arbustos es movien sols, quan no feia
aire. Caminant, caminant van arribar fins a la porta
del cementiri, però allà no van trobar al seu grup

d'amics, els van buscar per tot el cementiri, una mica

espantats
pel lloc on eren i de cop, puff, la la Melanie va
ensopegar i va caure dins d'una tomba. No podia
sortir perquè era molt profunda, però tampoc la
podien deixar sola i anar a demanar ajuda ja que
estava molt espantada. Pensant, pensant... a
l'Edwin li va sorgir la idea de fer un túnel, per a

que pogués sortir per allà. I així ho van fer. Els quatre membres restants del grup es van posar a cavar i van aconseguir alliberar a la Melanie d'aquell lloc espantós.

Quan la Melanie va ser alliberada van anar cap al bosc per tornar amb la resta de companys i mestres, però no sabien que encara els hi quedava una aventura més per viure.

De cop, la Lairat va dir: sentiu els mateixos sorollets que jo? La resta del grup va dir que no, i ella va continuar insistint mestres tornaven al punt de trobada. Finalment, va dir: vaig a investigar jo sola sense vosaltres, si no em creieu és el vostre problema!

La Lairret va seguir els sorolls fins que va veure un arbre amb un forat amb molta baba, sense voler va ficar la mà i llavors l'arbre la va xuclar amb una força paranormal.

El grup va continuar uns metres més, fins que la Neus va parar i va dir: nois, no la podem

— deixar sola en aquest bosc, anem a buscar-la!

Van fer marxa enrere però ja no la trobaven.

De sobte les fulles es van començar a moure, i

va aparèixer una nena amb sang en el nas

i amb el cabell rapat, li van preguntar el seu

nom i va contestar que es deia Onze. Li van

explicar que estaven buscant a una companya

seva, la Lairret, i es van quedar sorpresos quan

els hi va dir que els podia ajudar. Els va portar fins a l'arbre que va xuclar a la Lairet, tots es van ficar a dins seguint l'Onze.

La Melanie va dir: aquí no es pot respirar!

I l'Edwin va replicar: mira que sou tiquis miquis les nenes ...

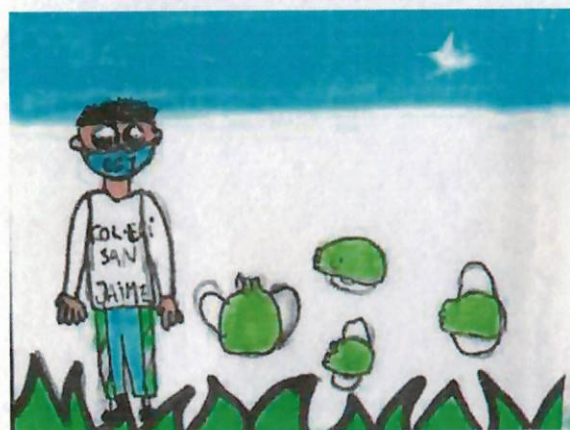
Llavors en Roger, va parar la discussió i va dir: hem vingut a buscar la Lairet, no perdem més el temps discutint, només tenim trenta-cinc minuts per tornar al punt de trobada o els mestres es preocuparan per nosaltres, i com no arribem a temps ens caurà una bona.

I van continuar buscant i buscant, fins que

l'Onze va dir: aquí està!, es troba bé! I van anar corrents cap a la sortida i quan ja només quedava l'Onze per sortir, ella va dir que es quedava en allà perquè era casa seva, ja que era la fada del bosc.

Finalment, el grup va arribar a l'hora al punt de trobada i van pactar que mai ho explicarien a ningú, sinó que seria el seu secret.

Un tercer grup, format per la Sheila, en Carles, la Gabriela, en Tabish, en Jan i l'Iván, estaven avorrits després de dinar i van decidir fer una passejada pel bosc i estirar una mica les cames. Es van endinsar en el bosc fins a trobar una cova, que semblava molt vella i tapada per uns arbustos. Van fer una ullada entre els arbustos i van veure que es movien, van sentir por, però van decidir entrar

per esbrinar què o qui havia a dins. Van deixar les motxilles fora per si els hi passava alguna cosa, sabessin a on estaven.

Estava molt i molt fosc, però com que al cole no es pot portar mòbil tampoc tenien com il·luminar-se. Al final de la cova en Jan va veure una motxilla vermella amb calaveres blanques, es van quedar tots bocabadats i ningú s'atrevia a obrir-la, fins que l'Iván va dir: nois, hem de ser valents! Ja l'obro jo, hem de saber de qui és i que conte.

A dins hi havia un missatge, que el va llegir, però com deia coses terrorífiques no va voler compartir amb la resta del grup, per a que no s'espantessin més. També hi havia uns objectes, una mica estranys, no eren objectes qualsevols ...

De cop, es va sentir un fort cop i uns grinyols i ... en Tabish va fer un crit espantós, va sentir que el tocaven i la Sheila va sentir que l'ofegaven. Van començar a cridar tots i a sortir

corrents deixant la motxilla i els objectes trobats. Una vegada fora de la cova, es van adonar que faltava en Carles, el silenci es va fer notar. En Carles s'havia quedat atrapat a la cova!

Quan van sortir ho van fer de tal manera que van provocar un despreniment de roques quedant la sortida tapada i quedant atrapat en Carles. La Sheila va dir: què fem? L'hem d'ajudar! No el podem deixar.

I així va ser, es van posar tots a treure roques i pedres de l'entrada de la cova i així alliberar l'entrada, finalment en Carles va poder sortir i retrobar-se amb el seu grup.

Ara tenien un problema: era massa tard i havien de donar-se molta pressa si volien tornar a l'esplanada a temps i que els mestres no els trobessin a faltar.

El quart grup compostat per la Noelia, l'Estefany, el Gerard, la Yanela, l'Ismaïl i en Luïís, no buscaven cap aventura en el bosc, només volien agafar pals i branques perquè volien fer una cabana. Després d'una bona estona caminant es van adonar que estaven perduts, van enfilar-

se en una cima per veure si veien l'esplanada a on estaven els seus companys, el museu o algun altre lloc conegut per ells, però l'únic que van poder veure va ser una cúpula. I com la

curiositat va matar el gat, què penseu que van decidir fer aquests infants? Doncs sí, van decidir anar cap allà.

Una vegada arribats al lloc es van adonar QUE ERA UN PALAU ABANDONAT! I van decidir continuar inspeccionant. Es van apropar i picar a la porta, però ningú els hi va obrir. I sabeu què van fer? Doncs entrar i com? Tots van decidir que la Noelia tires la porta abaix amb una petada de karate i així poder entrar.

Quan van entrar van veure unes escales i van decidir baixar-les, quan van baixar les escales van veure un taüt d'una persona i van sortir corrents, van pujar les escales i van arribar fins a la biblioteca. Una vegada arribats en allà es van adonar que la Noelia havia desaparegut! I en aquell mateix moment van escoltar com uns crits, pensaven que venien de d'un pis més amunt, i cap allà que van anar, però no van veure a ningú ni hi havia res, llavors van decidir tornar a la biblioteca, ja que era l'últim lloc a on havien vist a la Noelia.

Van estar mirant i mirant, però no veien res, fins que el Gerard es va recolzar en el pom d'una porta, i sorpresa! La porta es va obrir, com a les pel·lícules, i van entrar i van veure a la Noelia estirada i un cadàver al costat, i de cop ... la porta es va tancar.

-Aaaaaa - va dir l'Estefany.

-Calla pesada - va dir el Luís.

-No diguis això, que sempre t'ho diu la senyo Cristina - va replicar l'Estefany.

-No us baralleu més, hem de sortir d'aquí - va dir l'Ismail.

En aquestes que la Noelia es va despertar i va dir: què feu aquí? Jo estava inspeccionant i sense voler he obert una porta que m'ha portat fins a aquesta cambra.

Lavors, es va sentir una veu molt fluixeta que va dir: Crec que ja sé com sortir! Un dia que vaig anar a la Biblioteca de la Florida vaig llegir un llibre que explicava històries de cases tenebroses i com sortir de les habitacions fantasmes que en elles hi ha. Va dir la Yanela.

- I com podem sortir. Va dir el Gerard.

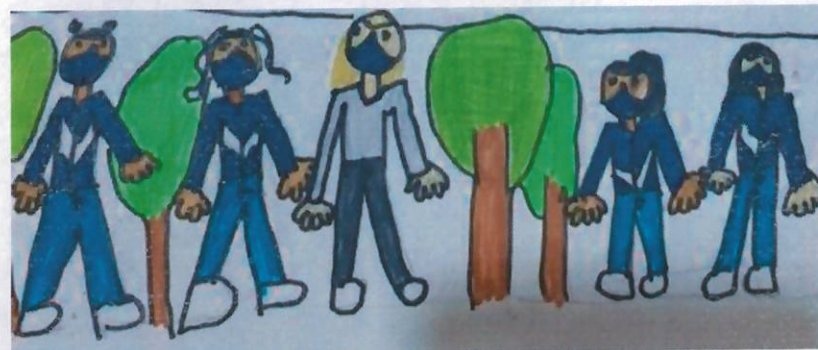
La Yanela va contestar: 1^r hem de buscar les claus.

-No millor fem força i la tirem a baix! – va dir el Gerard.

-Les he trobades! – va dir l' Ismail.

Van aconseguir obrir la porta i com era lògic, van sortir corrents del palau, sense mirar enrere.

Després de caminar una bona estona es van trobar amb la senyo Cristina i el grup de la Keyra, que estaven buscant coses pel bosc. I van fer com si no hagués passat res.

havia en allà, prometent que no entrarien a dins del cementiri.

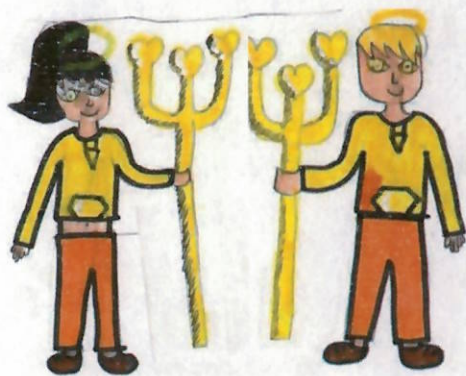
El cinquè, i últim grup format per la Carolina, el Coque, la Keyra el Samson i l'Eduard també tenien intenció d'anar al cementiri que estava ben a prop, però com s'havien que els mestres no els hi deixarien anar es van inventar una excusa. Van demanar permís per anar a veure la capella que hi

En arribar al cementiri van sentir un crit i un ombra corre, i no van decidir una altra cosa que anar a investigar. L'ombra els va portar a un lloc misteriós darrera de la capella, era com una cabana amb forma de piràmide, a on només tenia una porta d'accés. La van obrir, van entrar i van veure que era un laberint, ple de passadissos que no sabien a on els portarien.

De cop, van aparèixer dos dimonis, un home i una dona, que van intentar atrapar-los. El grup de nens va començar a corre per escapar-se d'ells, fins que l'Eduard va dir: pareu! no correu més perquè

cada vegada estem més perduts en aquest laberint. I tots van para en sec, els dimonis també. I van aparèixer dos àngels, que van sortir en el seu socors i els hi van ajudar a sortir d'allà.

Els dos àngels els van acompanyar fins a l'entrada del cementiri i els

hi van donar un consell, que no fossin tan agosarats i que no es fiquessin a lloc que no coneixiem, perquè en aquesta ocasió els hi van poder ajudar, però potser un altre dia no troben a ningú que els pugui ajudar.

Finalment, tots els grups s'anaven trobant a l'esplanada, excepte el primer grup, que buscant-los es va fer una mica tard.

Ja us podeu imaginar com d'enfadats estaven els mestres i els pares i mares, que estaven esperant els seus fills/es a la porta de l'escola a les 17h. i no van arribar fins a les 20:35h. Però el que va passar després serà una altra història. El més important és que totes les aventures viscudes pels infants van acabar bé i només van quedar en experiències inoblidables, que segurament no explicarien mai per lo increïbles que semblen.

I CONTE CONTAT, AQUEST CONTE JA S'HA ACABAT!

Els alumnes de 5è del Col·legi
San Jaime desitgen a tothom
que llegeixi aquest conte que
gaudeixi amb les aventures que
en ell s'amaguen.

Com una simple visita al Museu Olímpic i de l'Esport de Barcelona pot acabar en un munt de vivències, algunes d'elles inexplicables. Això és el que els hi va passar als alumnes de 5è d'educació primària del Col·legi San Jaime. Si voleu conèixer les seves aventures, no teniu una altra cosa que llegir aquest conte amb atenció.

Col·legi San Jaime L'H

EDITORIAL SJ

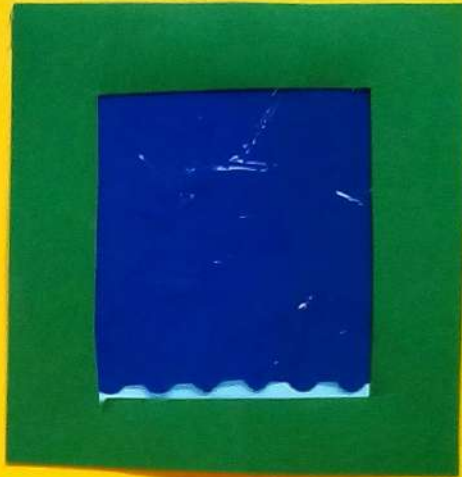
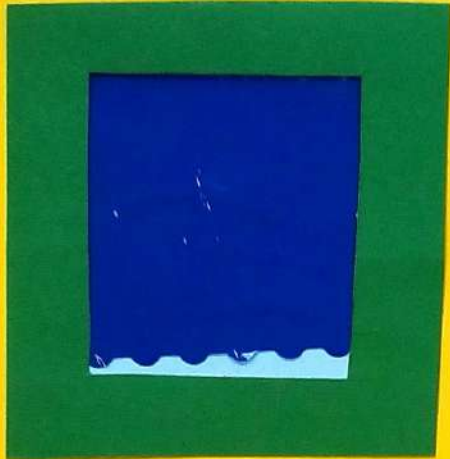
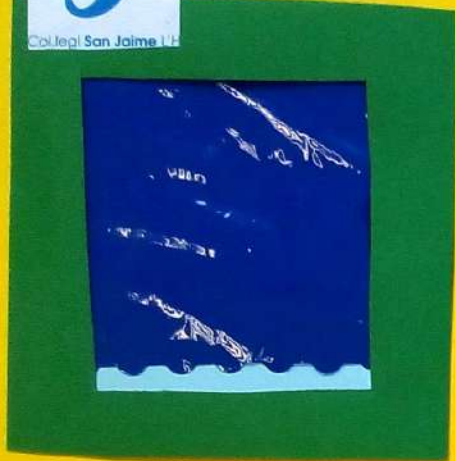
ISBN 817525766-0

9 788175 257665

Col·legi San Jaime LLIBRE

Com una simple visita al Museu Olímpic i de l'Esport de Barcelona pot acabar en un munt de vivències, algunes d'elles inexplicables. Això és el que els hi va passar als alumnes de 5è d'educació primària del Col·legi San Jaime.

Si voleu conèixer les seves aventures,
no teniu una altra cosa
que llegir aquest conte amb atenció.

ISBN 817525766-0

9 788175 257665

5è SJ